

νων σταυρῶν, τὸ κέντρον ἐκάστου τῶν ὁποίων τονίζεται ὑπὸ λευκῆς ψηφίδος, μεγαλυτέρων ἢ αἱ ἄλλαι διαστάσεων.

Δι' ὁμοίου κοσμήματος ἐκαλύπτοντο ἀναμφιβόλως καὶ αἱ τέσσαρες ἄκμαὶ τοῦ σταυροθολίου, τοῦ ὁποίου ἡ λοιπὴ ἐπιφάνεια ἦτο ἐπεστρωμένη διὰ χρυσῶν ψηφίδων. Αἱ τέσσαρες αὗται κεκοσμημέναι ταινίαι συνήντων εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σταυροθολίου τὴν ἀπολεσθεῖσαν νῦν παράστασιν τῆς Ἑτοιμασίας τοῦ Θρόνου. Ἰδέαν τινὰ τῆς ὅλης διακοσμητικῆς ἐντυπώσεως, ἣν παρουσίαζεν ἡ διάταξις αὕτη, δύναται νὰ δώσῃ τὸ σταυροθόλιον τῆς Προθέσεως (εἰκ. 7), ὅπου βεβαίως ἡ διακόσμησις εἶναι ἀπλουστερά, ἀντὶ δὲ τῆς ἐν τῇ κορυφῇ παραστάσεως τῆς Ἑτοιμασίας ὑπάρχει ἀσπὴρ ἐντὸς κύκλου.

Α. ΞΥΓΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΥΠΟ Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Α'. ΑΤΡΑΞ Η ΑΡΓΟΥΡΑ(;)

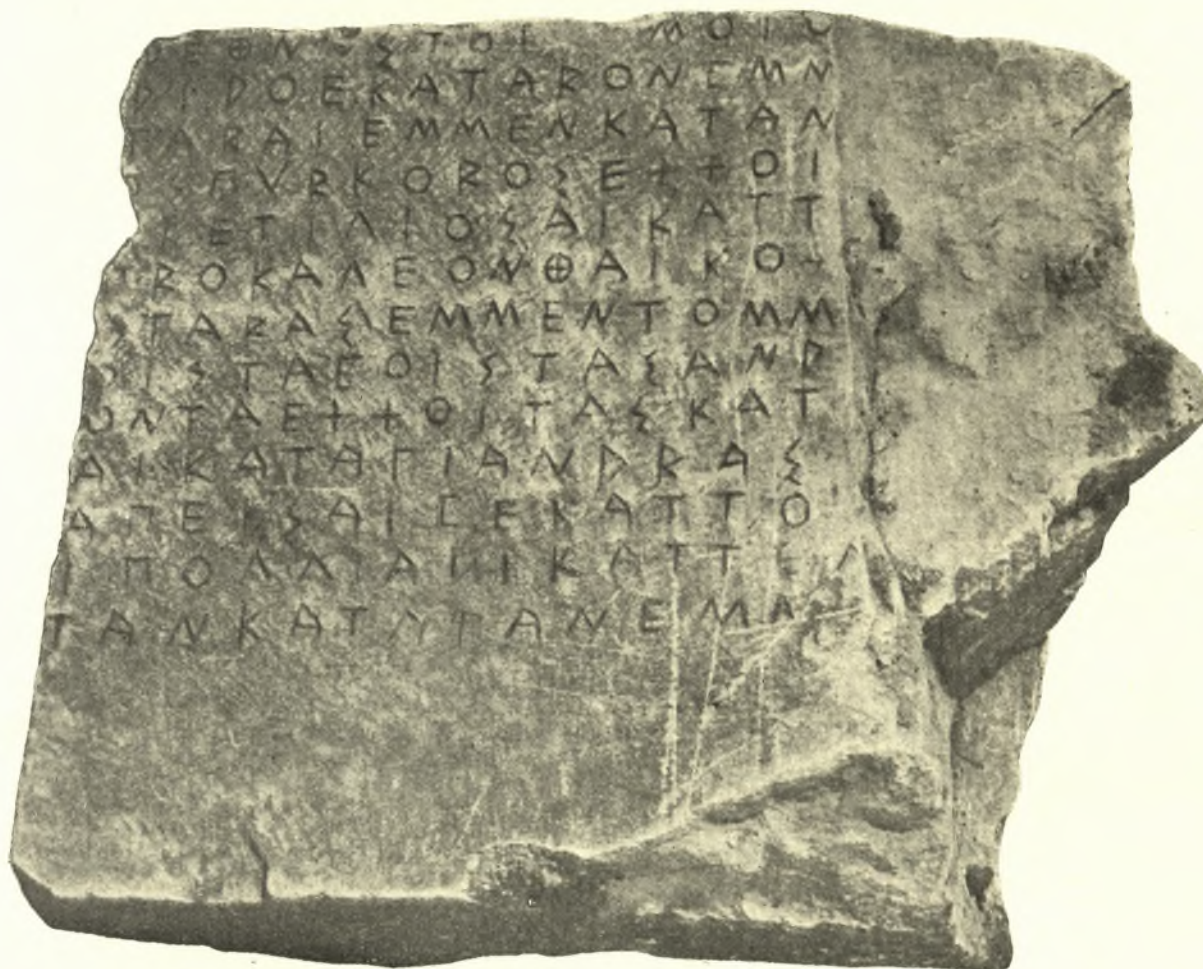
Κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1933 ἐν Παλαιᾷ Γουνίτῃ τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν Πηνειὸν ἐν τῷ νέῳ συνοικισμῷ ὁ χωρικός Ἀπόστολος Κουρδᾶς ἐργαζόμενος ἐν τῷ κτήματι αὐτοῦ, ἐν τῇ θέσει «Καστανιά», ἀνεῦρε βάσιν λευκοῦ λίθου, ἀποκλίνοντος εἰς τὸ φαῖον, τετράγωνον περίπου, ἐντελῇ μὲν κατὰ τὰς τρεῖς πλευράς, ἄνω, κάτω καὶ ἀριστερά, ἀποκεκρουμένην δὲ δεξιᾷ, ἔχουσαν ἐπὶ τῆς προσθίας ὀψεως ἀρχαϊκὴν ἐπιγραφὴν ἐκ 13 στίχων στοιχηδὸν γεγραμμένων. Ἡ βάσις αὕτη ἔχει ὕψ. 0,74, πλ. 0,60 καὶ πᾶχ. 0,42, ὕψ. δὲ γραμμάτων 0,02—0,025. Ἀπόστασις γραμ. 0,02—0,025, διάστιχον 0,01. Ἐπομένως ὁ λίθος ἦτο μᾶλλον ὀρθογώνιος καὶ ὀπισθεν ἀποκεκρουμένος.

Ὁ γραμματεὺς τῶν Κοινοτήτων Γουνίτσης καὶ Θωμαῖ ἰδὼν τὴν ἐπιγραφὴν καὶ θελήσας νὰ ἀντιγράψῃ αὐτὴν παρεμόρφωσε τὸ γράμμα σῖγμα διὰ μολυβδίδος, τὸ ὁποῖον ἐνῶ ἦτο τρισκελές, ζ, κατέστησεν αὐτὸ τετρασκελές ξ, προσθέσας καὶ τετάρτην γραμμὴν κάτω. Οὕτω δὲ ἐν τῇ δημοσιευομένῃ ἐνταῦθα φωτογραφικῇ εἰκόνι παρεστάθη τὸ σῖγμα τετρασκελές ξ, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ λίθου εἶναι τρισκελές ζ. Τούτου δ' ἕνεκα δημοσιεύομεν καὶ πανομοιότυπον πιστὸν ἀντίγραφον τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐπίσης παρεμόρφωσε καὶ τὸ γράμμα τ εἰς κ τοῦ 6ου στίχου ΤΟ εἰς ΚΟ.

Ἡ ἐνεπίγραφος αὕτη βάσις ἐκομίσθη εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν Λαρίσης.

Θ	Ε	Θ	Λ	ς	Τ	Ο	Ι	.	.	Μ	Ο	Ι	Ο	
Δ	Ι	Δ	Ο	Ε	Κ	Α	Τ	Α	Ρ	Ο	Λ	Ε	Μ	Μ
Τ	Α	Ρ	Α	Ι	Ε	Μ	Μ	Ε	Ν	Κ	Α	Τ	Α	Ν
Ο	ς	Γ	Υ	Ρ	Κ	Ο	Ρ	Ο	ς	Ε	+	+	Ο	Ι
.	Ι	Ε	Τ	Ι	Λ	Ι	Ο	ς	Α	Ι	Κ	Α	Τ	Τ
Γ	Ρ	Ο	Κ	Α	Λ	Ε	Ο	Ν	Θ	Α	Ι	Ι	Ο	Τ
Λ	Τ	Α	Ρ	Α	ς	Ε	Μ	Μ	Ε	Ν	Τ	Ο	Μ	Μ
Ο	Ι	ς	Τ	Α	Γ	Ο	Ι	ς	Τ	Α	ς	Α	Ν	Δ
Ο	Λ	Τ	Α	Ε	+	+	Ο	Ι	Τ	Α	ς	Κ	Α	Τ
Α	Ι	Κ	Α	Τ	Α	Γ	Ι	Α	Λ	Δ	Ρ	Α	ς	

A P E I S A I C E K A T T O
I P O A A I A D I K A T T E A
T A N K A T A R A N E M A

Εἰκ. 1. Ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή ἐξ Ἀτραγος (Θεσσαλίας) (Μουσεῖον Λαρίσης).

[illegible]

Τὰ ἐν τῇ προκειμένη ἐπιγραφῇ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου εἶναι 18 τὰ ἑξῆς:

Α, Γ, Δ, Ε, Ζ, Θ, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ψ, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ. Ἐλλείπουνσι δὲ τὰ Β, Ι, Η, Φ, φ καὶ Ψ.

Τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι βαθέα καὶ εὐανάγνωστα, ἔκτος ἐλαχίστων, ὄντων ἀποτετριμμένων ἐκ τοῦ χρόνου, ἀλλ' εὐδιακρίτων.

Ἐκ τῶν τριῶν πλευρῶν τῆς ἐνεπιγράφου ἐπιφανείας τοῦ λίθου οὐδὲν γράμμα ἑλλείπει, πλὴν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τοῦ Ο ἐν τῇ λέξει ΘΕΘΜ[Ο]Σ καὶ μετὰ τὸ ΤΟΙ ἑλλείπουνσι δύο γράμματα ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως [ΔΑ]ΜΟΙΟ... ἕξ ἀποκρούσεως τοῦ λίθου καὶ ἐν γράμμα ἐν ἀρχῇ τοῦ 5^{ου} στίχου ἕξ ἀποκρούσεως τοῦ λίθου. Μόνον δὲ ὁ λίθος εἶναι τεθραυσμένος σχεδὸν κατὰ τὸ μέσον δεξιὰ καὶ ἑλλείπει ὅλον τὸ τμήμα τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς καὶ οἱ στίχοι εἶναι ἑλλιπεῖς δεξιὰ, οὕτως ὥστε δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς πόσα γράμματα ἑλλείπουνσι.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι στοιχηδὸν γεγραμμένη, ἐκ τῶν στίχων 11 καὶ 12 καταφαίνεται ὅτι ἑλλείπουνσι περισσότερα τῶν δώδεκα γραμμάτων ἐπομένως σχεδὸν ἑλλείπει τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιγραφῆς. Συνεπῶς δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν ὅτι ἕκαστος στίχος θὰ περιεῖχε 33 μὲν γράμματα ἐὰν μετὰ τὸ Φεκαττό[ν] ὑπῆρχεν ἡ λέξις *δραχμάς*, 29 δὲ γράμματα ἐὰν ὑπῆρχεν ἡ λέξις *μνᾶς*. Οὕτως ἔχομεν:

Στίχ. 11. «ἀπεῖσαι Φεκαττό[ν]*—ταῖ Ἀθάναι τα- |

Στίχ. 12. ι Πολλιάδι κατε[μ ἡ-ν] (Ὁ ἀστερίσκος ἐτέθη δηλωτικὸς τοῦ νομίσματος.

Ἐν τῇ ἀρχαϊκῇ ταύτῃ ἐπιγραφῇ ἔχομεν ἓνα *θεθμόν*—*θεσμὸν* ὅμοιον μὲ τὸν *Δοκρικὸν* *τεθμόν* (θεσμὸν) ἐπὶ χαλκῆς πλακὸς δημοσιευθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Παπαδάκη ἐν ΑΕ 1924 σ. 119 καὶ ἐ. πίν. 3· ἀλλ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ τὸ πρῶτον δασὺ Θ δὲν ἐτράπη εἰς ψιλὸν Γ, ὡς ἐν ἐκείνῃ. Ἐχομεν δὲ ἐνταῦθα ἓνα τύπον κατάρας κατὰ τινος ἢ κατὰ τινων. Ἐὰν ἐν τῷ 2^ῳ στίχῳ τὸ ῥῆμα *διδοῖ* ἀναγνώσωμεν οὕτω, τότε τὴν λέξιν *ἐκάταρον* πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν ὡς ἀντωνυμίαν ἀντὶ *ἐκάτερον*· ἐὰν δὲ τὸ ῥῆμα εἶναι *διδόε*, τότε τὸ *κάταρον* δεόν νὰ ᾔῃ ἐπίθετον συνώνυμον τῷ *κατάρᾳ*, οἷον *ἐπικατάρᾳ* εἶναι. Ἀλλ' ἡ λέξις *κάταρος* δὲν ὑπάρχει ἐν τοῖς λεξικοῖς. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζομεν τί περιείχετο δεξιὰ, μεθ' ἧ εἶποντο [ἐν κα- | τάρᾳ ἐν ἀρχῇ τοῦ 3^{ου} στίχου δὲν δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν τὸν στίχον καὶ ἐξηγήσωμεν τὴν λέξιν ταύτην.

Ἡ λέξις *κατάρᾳ* (=ἡ κακὴ ἀρά, ἡ κατὰ τινος ἀρά) εἶναι συνήθης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσι (Ἡρόδ. 1. 165)· ἀντίθετον δὲ εἶναι «ἀρὴν ἐποίησαντο» (Ἡρόδ. 6. 63)· «ἐποίησαντο νόμον καὶ κατάρην μὴ θρέψαι κόμην μὴδένα» (Ἡρόδ. 6. 62. πρβ. καὶ 4. 30: «ἐκ κατάρης τευ»—ἔνεκα κατάρας τινός). Καὶ παρ' Εὐριπίδῃ (Ἑκαβ. 944), Πλάτωνι (Ἀλκιβ. 2. 144, 13 κλπ.): «κατάρᾳ τινί, ἀλλ' οὐκ εὐχῇ ὅμοιον» κλπ.

Κατὰ ταῦτα δὲ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἡ λέξις *κατάρᾳ* ἀπαντῶσα τετράκις (στίχ. 2—3, στίχ. 6—7, στίχ. 9 καὶ στίχ. 13) δηλοῖ ὅτι πρόκειται περὶ κατάρας κατὰ τινος ἢ κατὰ τινων· διὸ καὶ τὸ ῥῆμα *ἔξοι* δις ἀπαντῶν (στίχ. 4 καὶ 9) ἐτέθη κατ' εὐκτικὴν.

Στίχ. 1. ΘΕΘΜΟΣΤΟΙ . . ΜΟΙΟ . . . Ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἀσφαλής, διότι οὐδὲν γράμμα ἑλλείπει ἀριστερά, ἀλλὰ μόνον τὸ Θ εἶναι ἐλαφρῶς ἀποκεκρουμένον ἀριστερά, εὐδιάκριτον ὅμως καλῶς καὶ τὸ Ο τῆς λέξεως ταύτης ἀμυδρόν. Μετὰ τὸ ΤΟΙ ἑλλείπουνσι δύο γράμματα καὶ ἔπεται ΜΟΙΟ μεθ' ὃ εἶναι ἀποκεκρουμένος ὁ λίθος. Συμπληροῦμεν λοιπὸν *Θεθ[μὸς] τοῖ [δὰ]μοι ἢ τοῖ δάμοιο*;

Στίχ. 3. ΚΑΤΑΝ. . . . Ἴσως συμπληρωτέον ν[όμον;].

Στίχ. 4. ΟΣ ΠΥΡΚΟΡΟΣ. Ἡ κατάληξις ΟΣ ἴσως εἶναι ὀνόματος. ΠΥΡΚΟΡΟΣ = πυρκόρος, κατὰ τὸ νεωκόρος, ὃ ἔχων τὴν φροντίδα τοῦ ἱεροῦ πυρός. Ἡ λέξις πυρκόρος δὲν ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Λεξικοῖς· τὸνναντίον δὲ εὐρίσκομεν τὴν λέξιν πυρκόος (-ον) ἐκ τοῦ κοέω = νοῶ, παρατηρῶ, ἀκούω· πυρκόος ὁ προσέχων εἰς τὰ τῶν θυσιῶν (ἐν Δελφοῖς), ὅπως ἐξ αὐτῶν μαντεύσῃ τὸ μέλλον (Ἡσύχιος)· ὅθεν οἱ Δελφοὶ (κάτοικοι) ἐκαλοῦντο πυρκόοι (πρβ. θυοσκόος, Πλούταρχος 2.406 F). Καθ' Ἡσύχιον «πυρκόοι ὑπὸ Δελφῶν ἱερεῖς δι' ἐμπύρων μαντευόμενοι». Ἀλλ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ φέρεται καθαρῶς ΠΥΡΚΟΡΟΣ = πυρκόρος. Τίνα δὲ σημασίαν ἔχει ἐνταῦθα ἡ λέξις ἀγνοοῦμεν. Μετὰ δὲ τὴν λέξιν πυρκόρος ἔπεται Ε + + ΟΙ = ἑξῆς· κατ' εὐκτικὴν μέλλοντος μετὰ διπλασιασμοῦ τοῦ ξ, ὡς ἐν τῇ ἀρχαϊκῇ ἐπιγραφῇ ἐπὶ χαλκοῦ ἐλάσματος τοῦ Θητωνίου τῆς Θεσσαλίας, ἔνθα φέρεται ἐξῆσανακάδων (IG IX², 257⁸⁻⁹). Περὶ δὲ τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ ξ πρβ. Fohlen Untersuchungen zum thessalischen Dialekte, 1910, σελ. 63.— Ἐπίσης πρβ. Ν. Παπαδάκης ΑΕ 1924, 119 στίχ. 7 δόξξαν· στίχ. 15 ἐξξόλειαν· σ. 121 σημ. 1.

Στίχ. 5. ΝΙΕΤΙΛΙΟΣΑΙΚΑΤΤ. . . . Ἡ πρώτη λέξις εἶναι ἀτελής, διότι ἐλλείπει ἐν ἀρχῇ ἐν γράμμα, οὗ ὑπελείφθη μία μικρὰ κεραία. Ἐπίσης καὶ ἐν τέλει ὁ στίχος εἶναι ἐλλιπής, ὡς πάντες οἱ στίχοι δεξιὰ.

Στίχ. 6. ΠΡΟΚΑΛΕΟΝΘΑΙ = [π]ροκαλέονθαι = προκαλοῦνται. Ἐν τῇ Θεσσαλικῇ διαλέκτῳ ἡ κατάληξις τοῦ τρίτου ἐνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ προσώπου τῶν ῥημάτων — ντι, — ντο, καὶ — νται εἶναι — νθι, — νθο καὶ νθαι, ὡς ὑπάρχονθι = ὑπάρχουσι (τὰ λοιπὰ ὅσα ὑπάρχονθι. IG IX², 258¹⁰. Fohlen, ἔνθ' ἀνωτέρω σελ. 57)· βέλλονθιν = βούλωνται (IG IX², 513⁷. — Fohlen, ὡς ἄνω σελ. 59)· ἐγένονθο = ἐγένοντο (IG IX², 517¹². Fohlen ὡς ἄνω σελ. 62: αὐτὰς πρὸς βείας ἐγένονθο). Προκαλέονθαι (στίχ. 6) = προκαλοῦνται. Μετὰ δὲ τὸ προκαλέονθαι ἔπεται ἸΟ. Ὁ γραμματεὺς τῆς κοινότητος ἔγραψε διὰ μολυβδίδος ἐπὶ τοῦ λίθου Κ καὶ οὕτω φέρεται ἐν τῇ φωτογραφικῇ εἰκόνι. Μετ' ἐπισταμένην ὅμως ἐξέτασιν βραδύτερον ἐπὶ τοῦ λίθου, εἶδομεν ὅτι ἄνω τοῦ Ι εἶναι κτύπημα τοῦ λίθου, ὑποθέτομεν δὲ ὅτι εἶναι Τ, ἵνα ᾖ ΤΟ.

Στίχ. 7. [Κ] | ΑΤΑΡΑΣ. Τὸ Κ ἦτο εἰς τὸ τέλος τοῦ 6^{ου} στίχου. ΤΟΜΜ. . . . Ἴσως συμπληρωτέον τόμμ[εν] ἢ τόμμ[α] = τὸ ἢ τὸν μέν, τὸ ἢ τὸν δέ. Περὶ τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ μ πρβ. Fohlen, ὡς ἄνω σελ. 31 καὶ IG IX² 427: μναμμεῖον.

Στίχ. 8. [Τ] | ΟΙΣΤΑΓΟΙΣΤΑΣΑΝΔ. . . . Τὸ Τ τοῦ ἄρθρου ἦτο εἰς τὸ τέλος τοῦ 7^{ου} στίχου. ΤΑΣ ΑΝΔ. . . δὲν δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν τὴν λέξιν διότι ὁ λίθος εἶναι ἀποκεκρουμένος.

Στίχ. 9. ΟΝΤΑΕ + + ΟΙΤΑΣΚΑΤ [άρας]. Ἡ λέξις οντα ἴσως εἶναι μετοχὴ τοῦ εἶμι ἢ κατάληξις μετοχῆς. Περὶ δὲ τοῦ ἑξῆς ἰδὲ ἀνωτέρω στίχ. 4 (πρβ. IG IX², 257⁸⁻⁹. Fohlen, ὡς ἄνω σελ. 63 καὶ Ν. Παπαδάκης ΑΕ 1924, 119 στίχ. 7, 120 στίχ. 15 καὶ 121 σημ. 1).

Στίχ. 10. ΑΙΚΑΤΑΓΙΑΝΔΡΑΣ. . . Ἡ λέξις γιάνδρας εἶναι ἄγνωστος. Ἡ ἀνάγνωσις βεβαιουται.

Στίχ. 11. ΑΠΕΙΣΑΙ = ἀπεῖσαι = ἀποτίσαι. Ἡ λέξις εἶναι γνωστὴ καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν. Ἀπεῖσαι κατ' ἰωνικὸν τύπον. Εὐρηται καὶ ἀππεῖσαι διὰ διπλασιασμοῦ τοῦ π. Ἡ λέξις ἀπαντᾷ πρῶτον ἐν τῇ βουσιτροφηδὸν ἀρχαϊκῇ ἐπιγραφῇ τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Κορόπης ἀπῖσαι ἢ ΑΠΛΙΣΑΙ, ἀλλὰ πράγματι εἶναι ἀππεῖσαι, διότι ὁ χαρακτήρ ἐλαθε νὰ γράψῃ τὸ δεύτερον π καὶ προσέ-

θηκεν αὐτὸ ἔπειτα κάτωθι τοῦ πρώτου π ἀνεστραμμένον, οἷον \sqcup , ἵνα ἡ λέξις ἀπῖσαι (πρβ. Δελτίον Φ.Ε. "Οἶκος, Ε', 1903, σ. 33 ἀριθ. 4, ἔνθα τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη, καὶ IG IX², 1202, στίχ. 5)· δεύτερον ἐν τῇ ἀρχαῖκῃ ἐπιγραφῇ Φαλάννης φέρεται: ἀππε[ῖσαι] (IG IX², 1226)· τρίτον ἐν ἑτέρᾳ ἐπιγραφῇ Φαλάννης ἀπίτου (IG IX², 1229²¹) καὶ ἀππεισάτου (IG IX², 1229²⁷).

Στίχ. 11. $\Sigma\epsilon\kappa\alpha\tau\tau\omicron(\nu) = \text{Ἑκαττό}[\nu]$. Παρατηροῦμεν ὅτι διπλασιάζεται τὸ Τ, ὡς καὶ ἐν στίχῳ 5^ο: καττ... καὶ στίχῳ 12^ο: καττεμ (ἢ ν)... (περὶ τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ Τ πρβ. Fohlen, ὡς ἄνω). Τὸ εἶδος τοῦ νομίσματος ἐλλείπει ἐξ ἀποκρούσεως. Ἴσως συμπληρωτέον: «ἀπείσαι Ἑκαττό[ν] [δραχμᾶς; ἢ μνᾶς;].

Στίχ. 12. ἸΠΟΛΛΙΑΔΙΚΑΙΤΕΝ ... Ἐκ τοῦ 12^{ου} στίχου δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν τὸ τέλος τοῦ 11^{ου} στίχου. Μετὰ τὸ εἶδος τοῦ νομίσματος (μνᾶς ἢ δραχμᾶς) εἶπετο $\text{ΤΑΙΑΘΑ-ΝΑΙΤΑ} \mid \text{ἸΠΟΛΛΙΑΔΙ}$ ἐν ἀρχῇ τοῦ 12^{ου} στίχου ἦτοι: ἀπείσαι Ἑκαττό[ν] δραχμᾶς (ἢ μνᾶς;) $\tau\alpha\iota$ Ἀθάναι $\tau\alpha\iota$ Πολλιάδι. Μετὰ δὲ τὴν λέξιν Πολλιάδι ἔπεται: ΚΑΙΤΕΝ ... Τοῦ Α τῆς λέξεως ΚΑΙ ἡ μεσαία γραμμὴ δὲν φαίνεται οὔτε ἐπὶ τοῦ ἐκτύμματος, οὔτ' ἐπὶ τοῦ λίθου ἔνεκα ἀποτριβῆς τοῦ λίθου· μόνον δὲ ἐν τῷ φωτογραφικῷ ἀπεικασματι διακρίνεται ἡ μεσαία γραμμὴ τοῦ Α καὶ μετ' αὐτὸ τὸ Ι τοῦ ἐκτύμματος φαίνεται ἐν τῇ φωτογραφίᾳ Τ. Δύναται λοιπὸν νὰ γραφῇ:

ΚΑΙΤΕΝ [μένει:] ἢ ΚΑΤΤΕΝ ... Τὸ τελευταῖον δὲ Ν ἀποκεκομμένον δύναται πιθανῶς νὰ ᾖναι Μ ἢ Ν.

Στίχ. 13. ΤΑΝΚΑΤΑΡΑΝΕΜΜ [εν]. Τὸ Α τῆς συλλαβῆς ΤΛ δὲν ἔχει τὴν μεσαίαν γραμμὴν καὶ τὸ Ρ εἶναι ἀμυδρὸν καὶ ἐν τῷ ἐκτύμματι καὶ ἐν τῷ φωτογραφικῷ ἀπεικασματι ἔνεκα ἀποτριβῆς τοῦ λίθου. Εἶναι ὅμως βεβαία ἡ ἀνάγνωσις τοῦ 13^{ου} στίχου: «τὰν κατάραν ἔμμ[εν]».

Ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι ἐτελεύτα ἡ ἐπιγραφή.

Εἵπομεν ἐν ἀρχῇ ὅτι ἡ ἐπιγραφή εὐρέθη ἐν Παλαιᾷ Γουνίτῃ. Τὸ χωρίον Γούνιτσα κεῖται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Πηνειοῦ· ἀπέναντι δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Πηνειοῦ κεῖνται τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἀργούρας (Στράβ. Θ', 438-440), ἣτις παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 738) καλεῖται Ἀργισσα:

«Οἳ δ' Ἀργισσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο».

Νοτιοδυτικῶς δὲ τῆς Γουνίτσης κεῖνται τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἀτραγος· ἐπίσης πλησίον τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Πηνειοῦ καὶ δυτικῶς τοῦ χωρίου Ἀλήφακα, ὥστε ἡ Γούνιτσα κεῖται μεταξὺ τῶν ἐρειπίων δύο ἀρχαίων πόλεων, τῆς Ἀργούρας καὶ τῆς Ἀτραγος· ἀλλὰ κεῖται πλησιέστερα εἰς τὴν Ἀργουραν, ἀπέναντι μὲν αὐτῆς, ἐντεῦθεν δὲ τοῦ Πηνειοῦ. Ἀλλ' ἡ Γούνιτσα ἐκ Λαρίσης ἀπέχει περὶ τὰ 13 χιλιόμετρα, ἐκ δὲ τῆς Ἀτραγος ἀπέχει ἐξ ἴσου 13 χιλιόμετρα, ἡ δὲ Ἀτραξ ἀπέχει τῆς Λαρίσης 20 περίπου χιλιόμετρα.

Κατὰ ταῦτα ἡ Γούνιτσα, ἔνθα εὐρέθη ἡ ἐπιγραφή, κεῖται πολὺ πλησιέστερον πρὸς τὴν Ἀργουραν ἢ πρὸς τὴν Ἀτραγα, ἐξ ἧς ἀπέχει 13 χιλιόμετρα· ἐπομένως θὰ παραδεχόμεθα ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ ἐπιγραφή ἀνήκει εἰς τὴν Ἀργουραν, ἢν μὴ σπουδαῖον κώλυμα πρὸς τοιαύτην παραδοχὴν παρεῖχεν ὁ μεταξὺ Γουνίτσης καὶ Ἀργούρας ῥέων Πηνειός. Διὰ τὴν

μεταφερθῇ δὲ ἡ ἐπιγραφὴ ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀργούρας εἰς τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Πηνειοῦ Γούνιτσαν εἶναι δύσκολον ἕνεκα τοῦ ποταμοῦ. Διὰ τὰ μεταφερθῇ πάλιν ἐξ Ἀτραγος εἰς Γούνιτσαν, ἡ ἀπόστασις εἶναι μακρὰ ἄνω τῶν $2\frac{1}{2}$ ὥρων. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Leake καὶ ὁ Lolling εἶχον εὖρει ἐπιγραφὰς ἐν Γουνίτση (IG IX² 484, 485 καὶ 486) ὑποθέτομεν ὅτι ἡ θὰ μετηνέχθησαν αὗται ἐκ τῆς Ἀτραγος ἢ θὰ ὑπῆρχεν ἐν Γουνίτση ἄλλη πόλις ἄγνωστος ἢ ναός τις. Ὁ Stählin (Hellenische Thessalien, σελ. 100 καὶ ἐν τῷ χάρτι αὐτοῦ) δὲν ἀναφέρει ἄλλα ἐρείπια ἀρχαίας πόλεως παρὰ τὴν Γούνιτσαν. Δὲν γνωρίζομεν ἐξ αὐτοψίας τοὺς τόπους. Ἐπειδὴ ὅμως ἐν στίχῳ 11-12 τῆς ἐπιγραφῆς ἀναφέρεται: «ἀπεῖσαι *Ἑκαττό[ν] (δραχμὰς; ἢ μνᾶς;)* τᾷ Ἀθάναι τᾷ/ι Πολλιᾷδι», ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Πολιάδος ἐν Ἀτραγι, τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡμεῖς ἐκομίσσαμεν ἐκ τοῦ χωρίου Ἀλήφακα παρὰ τὴν Ἀτραγα μέγαν κορμὸν ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς ἐντελῆ μέχρι τοῦ στήθους εἰς τὸ Μουσεῖον Λαρίσης (ΑΕ 1930, 174,7). Τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀγάλματος, ἦτοι ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ στήθους καὶ τῶν χειρῶν ἐγομφοῦτο ἐπὶ τῆς ἄνω λείας ἐπιφανείας τοῦ ἀνευρεθέντος κορμοῦ, ἐφ' ἧς σφύζεται ὁ τόρμος πρὸς γόμφωσιν (Πρβ. ΠΑΕ 1910, 187 καὶ ΑΕ 1931, 179, Β').

Ὁ Kern ὅμως ἐν τῷ χάρτι αὐτοῦ τῷ προσηρητέμῳ ἐν IG IX², σημειοῖ τὴν Γούνιτσαν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μὲν ὁχθῆς τοῦ Πηνειοῦ, πλησιέστατα δὲ καὶ δυτικῶς τῆς Γουνίτσης, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ χωρίου Καστρί ἢ Παλαιοκάστρου σημειοῖ τὰ ἐρείπια ἀρχαίας πόλεως, ἣν ἀποδίδει εἰς τὴν Ἀτραγα. Ὅλαι δὲ αἱ ἐν IG IX² δημοσιευθεῖσαι ἐξ Ἀτραγος ἐπιγραφαὶ ὑπ' ἀριθ. 472-486 εὐρέθησαν εἰς τὰ γειτνιαζόντα περίξ χωρία Ἀλήφακα, Κουτσόχειρον καὶ Γούνιτσαν.

Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφὴ εὐρεθεῖσα ἐν Γουνίτση ἀνήκει εἰς τὴν Ἀτραγα. Δέον ὅμως νὰ ἐρευνηθῇ ὁ περὶ τὴν Γούνιτσαν τόπος ἔνθα εὐρέθη ἡ ἐπιγραφὴ διὰ σκαφῆς μήπως ὑπῆρχεν ἐκεῖ ναός τις.

Β'. ΦΑΡΣΑΛΟΥ

1. **Φάρσαλα.** — Παρὰ τὴν νεόδμητον οἰκίαν τοῦ κ. Μιχαὴλ Γαλάνη, ἀνορυχθέντος βόθρου μεγάλου ἀποχωρητηρίου, ἀνευρέθησαν τὰ κρηπιδώματα ἐκ μεγάλων ἰσοδομικῶν ὀρθογωνίων λίθων, σπόνδυλοι κιόνων καὶ ἄλλοι ἀρχιτεκτονικοὶ λίθοι στοᾶς γυμναστηρίου καὶ μεγάλη ἐπιγραφὴ ἐπὶ λίθου κυανοῦ ἐγχωρίου, ὀρθογωνίου, λελαξευμένου ὀπισθεν πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς βάσεως γωνιωδῶς καὶ λεπτυνομένου πρὸς τὸ ἀνώτερον μέρος. Ὁ λίθος ἔχει μῆκος 1,70, πλάτος 0,52, πάχος κάτω κατὰ τὴν βάσιν 0,40, ἄνω πάχος 0,13. Ἡ γωνιώδης λάξευσις κάτω εἶναι λοξὴ πρὸς δεξιὰ, διότι ἐνῶ ἀριστερὰ ἔχει πλάτος 0,40, δεξιὰ ἔχει πλάτος 0,24. Ἐπὶ δὲ τῆς προσθίας ὀψευς, οὔσης λείας, εἶναι μακρὰ κατὰ μῆκος ἐπιγραφὴ, ἔχουσα περιθώριον ἀριστερὰ μὲν 0,20· δεξιὰ δὲ 0,05 καὶ ἄνω 0,11. Ὑψος γραμμ. 0,02· τὰ Ο, Θ καὶ Ω ἔχουσιν ὕψος 0,011. Τὸ σῆγμα εἶναι πανταχοῦ ε.

Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ λίθος ἦτο τεθειμένος ὡς ὑπέρθυρον ἐν τῇ στοᾷ καὶ ὅτι ὀπισθεν αὐτοῦ ἐστηρίζοντο ἄλλοι λίθοι.

Εὐτυχῶς ὁ λίθος εἶναι ἐντελής, οὐδεμίαν φέρων φθοράν, καὶ ἡ ἐπιγραφὴ ἐπίσης ἐντε-

ΛΕΩΝΙΔΗΣ ΠΡΩΤΕΥΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΥΣ ΤΗΣ ΤΟΑΝΚΑΙ ΤΑ ΟΙΚΗΜΑΤΑ ΤΑ ΕΝ ΤΗΣ ΤΟΑΙ ΓΑΝΤΑΝΕΘΗΚΕΝ
 ΤΗ ΓΟΛΕΙ Η ΔΕ ΓΟΛΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΑ ΓΟΙ ΑΕΙ ΟΙ ΓΙΝΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΤΑ ΜΙΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΓΡΟΣΟΔΩΝ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ
 ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΙΚΗΜΑΤΩΝ ΓΑΝΤΩΝ ΓΑΡ ΕΞΟΥΣΙ ΔΙΑΒΙΟΥΤΟΙ ΣΕΝΕΑΝΙΣ ΚΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΙΑΛΕΙΦΟΜΕΝΟΙΣ
 ΕΛΛΙΟΝΙΚΑΝ ΟΝ ΔΙΔΟΝΤΕΣ ΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝ ΤΟΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙΣ ΚΑΙ ΓΡΟΣ ΔΙΔΟΤΩΣ ΑΝ
 5 ΤΟΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙΣ ΕΙΣ ΑΓΩΝΑ ΓΥΜΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΛΑΜΠΑΔΑ ΜΝΑΣ ΔΥΟ ΟΔΕ ΑΓΩΝ ΓΡΟΣ ΑΓΟΡΕΥΕΣΘΩ
 ΛΕΩΝΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΟΚΗΡΥΞΑΝ ΚΗΡΥΣΣΕΤΩ ΤΟΝ ΝΙΚΩΝΤΑ [] ΤΟΝ ΔΕ ΑΓΩΝΑ ΟΙ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ ΟΙ ΕΙΤΩΣΑΝ
 ΔΙΨΙΟΥ ΤΗ ΤΕ ΤΡΑΔΙΙΣ ΤΑ ΜΕΝΟΥΤΟ ΔΕ ΠΕΡΙΣΣΟΝ ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΛΑΜΒΑΝΕΤΩ Η ΠΟΛΙΣ ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΕΤΩ ΔΕ
 ΤΗΣ ΤΟΑΝΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝ ΩΝΑΝ ΓΡΟΣ ΔΕ ΗΤΑΙ

Εἰκ. 2 Ἐπιγραφή ἐκ Φαρσάλων ἀναθηματικὴ στοᾶς καὶ ἀγώνων. (Μουσεῖον Ἀλμυρῶν).

Λεωνίδης Πρωτεύων Ἀλικαρνασσεὺς τὴν στοᾶν καὶ τὰ οἰκήματα τὰ ἐν τῇ στοᾷ πάντα ἀνέθηκεν
 τῇ πόλει ἢ δὲ πόλις καὶ οἱ ταυτοὶ ἀεὶ οἱ γινόμενοι καὶ οἱ ταμίαι ἐκ τῶν προσόδων τῆς στοᾶς
 καὶ τῶν οἰκημάτων πάντων παρέξουσιν διὰ βίον τοῖς νεανίσκοις τοῖς ἐν τῷ Γυμνασίῳ ἀλειφομένοις
 ἔλαιον ἱκανὸν δίδοντες κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς γυμνασιάρχῳ καὶ προσδιδότωσαν

5 τοῖς γυμνασιάρχῳ εἰς ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ λαμπάδα μίαν δύν [] τὸν δὲ ἀγῶνα οἱ γυμνασάρχῳ ποιέτωσαν
 Λεωνίδεα καὶ ὁ κῆρυξ ἀνακηρυσσέτω τὸν νικῶντα [] τὸν δὲ ἀγῶνα οἱ γυμνασάρχῳ ποιέτωσαν
 Διψίων τῇ τετράδι ἱσταμένον τὸ δὲ περισσὸν ἀργύριον λαμβανέτω ἡ πόλις ἐπισκευάζετω δὲ
 τὴν στοᾶν κατ' ἐνιαυτὸν, ὅν ἂν προσδέηται.

Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐπιγράμματος μανθάνομεν ὅτι ὁ Φαρσάλιος ἀθλητὴς ἐκαλεῖτο Ἀγίας Ἀκνονίου (στίχ. 5), τοῦ ὁποῦ ἐστήθη ἀνδριὰς ἐν Φαρσάλῳ, διότι πεντάκις ἦτο νικητὴς ἐν Νεμέοις, πεντάκις ἐν Πυθίοις καὶ πεντάκις ἐν Ἴσθμίοις καὶ πρῶτος παγκράτιον ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίοις (στίχ. 4) τῷ 416—412 π. Χ., ὀλίγον βραδύτερον τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης.

Στίχ. 1. ΤΗΝΣΤΟΑΝΚΑΙΤΑΟΙΚΗΜΑΤΑΤΑΕΝΤΗΙΣΤΟΑΙΓΑΝΤΑ. Στοὰ καὶ στωϊκὰ οἰκήματα ἦσαν δημόσια κτίρια. Αἱ στοαὶ περιέβαλλον ἐσωτερικῶς ἢ ἐξωτερικῶς καὶ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει καὶ ἄλλα κτίσματα, οἷον τὴν συνήθως τετραγώνον Ἀγοράν, τὰς πλατείας, τὴν αὐλὴν τοῦ Γυμνασίου κλπ., καὶ ἐξετείνοντο κατὰ μῆκος μεγάλων ὁδῶν, προσήπτοντο πᾶσι σχεδὸν τοῖς δημοσίοις οἰκοδομήμασι καὶ ἀνεγείροντο ὡς μεμονωμένα καὶ αὐτοτελὴ κτίσματα. Τὸ ἀπλούστατον τῆς στοᾶς σχῆμα, ὡς ἀνεξαρτήτου οἰκοδομήματος, εἶναι τοῖχος καὶ πρὸ αὐτοῦ στίχος κιόνων. Ὅταν δὲ ἡ ἀπόστασις τῶν κιόνων ἦτο μεγάλη ἀπὸ τοῦ τοίχου, παρενεβάλλετο καὶ δεύτερος στίχος κιόνων καὶ οὕτω παρήγετο διπλὴ στοὰ (Ἀβατον), ὡς ἐν Ἐπιδαύρῳ (Καββαδίας ΠΑΕ 1906, σ. 63, πίν. Ε' καὶ Ζ'). Ἡ ἐν Φαρσάλῳ στοὰ δὲν γνωρίζομεν ἄνευ ἀνασκαφῶν ὁποῖον σχῆμα εἶχε (περὶ στοῶν πρβλ. ἐν γένει Καββαδία, Ἱστορία τῆς Ἑλλην. Τέχνης, (σελ. 368 καὶ ἐ. καὶ εἰκ. 383). Τὰ δὲ οἰκήματα τῆς ἐν Φαρσάλῳ στοᾶς, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφή, πιθανῶς θὰ ἦσαν προσκεκολλημένα ἐπὶ τοῦ μακροῦ τοίχου τῆς στοᾶς, ὡς ἐν εἰκ. 383 τοῦ συγγράμματος τοῦ Καββαδία.

Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι ἡ ἐν Φαρσάλῳ στοὰ ἔκειτο πλησίον τῆς ἀρχαίας Ἀγορᾶς, διότι ἐν τῷ ὑπογείῳ καφενεῖον ἐν τῇ νῦν πλατεῖᾳ τῶν Φαρσάλων ἀνεκαλύφθησαν πρὸ ἐτῶν ἐρείπια τῆς Ἀγορᾶς, ἅτινα διατηροῦνται εἰσέτι. (ΠΑΕ 1907 148 καὶ ἐ.).

Στίχ. 3-4. ΠΑΡΕΞΟΥΣΙ — — — ΤΟΙΣ ΝΕΑΝΙΣΚΟΙΣ — — — ΕΛΑΙΟΝΙΚΑΝΟΝ κλπ. Οὕτως ἐν ἐπιγραφῇ ἐκ Μελιτείας, ἐν ἣ ἀναγράφεται ἀπόφασις τοῦ Αἰτωλικοῦ Συνεδρίου περὶ ἀμφισβητουμένων ὁρίων μεταξὺ Μελιτειῶν καὶ Πηρέων, ἀναφέρεται ἐν στίχῳ 25-26 ὅτι οἱ Πηρεῖς ἐλάμβανον παρὰ τῶν Μελιτειῶν πρὸς τοῖς ἄλλοις «καὶ εἰς τὸ ἔλαιον τοῖς νεανίαις σταιῆρας δέκα καὶ εἰς τὴν θυσίαν τῶν Σωτηρίων σταιῆρας πέντε» (Α. Ρ. Ραγκαβῇ Antiquités Helléniques, II, ἀρ. 692.—Ussing Inscriptiones Graecae ineditae, ἀρ. 2.—Δελτίον Φιλαρχ. Ἑταιρ. «Ὁθρυος», Γ', 1900, 25-27—IG IX², 205).

Στίχ. 5. ΕΙΣΑΓΩΝΑΓΥΜΝΙΚΟΝΚΑΙΛΑΜΠΑΔΑ. Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ ἀθληταὶ ἠλείφοντο δι' ἐλαίου ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν πρὶν ἢ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν παλαίστραν καὶ ἀγωνισθῶσι. Συνεῖθιζον δὲ νὰ ἀγωνισθῶσι γυμνοὶ φέροντες ζώνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτῶν (Ἰλ. Ψ, 687, 710). Λαμπὰς δὲ ἦτο λαμπαδοῦχος ἀγών, ἢ λαμπαδηφορία (Ἡρόδ. Η', 9), πολλάκις δὲ ἐλέγετο ἀπλῶς λαμπὰς καὶ ἦτο ἀγὼν κοινὸς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐγένετο συνήθως ὑπὸ πεζῶν ἰδίως ἐν καιρῷ νυκτός. Ἡ πρὸ αὐτοῦ δὲ προετοιμασία ἀπετέλει τὸ κύριον μέρος τῶν γυμνασιάρχων διὸ καὶ δητῶς ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ (στίχ. 4-5): «καὶ προσδιδότωσαν τοῖς γυμνασιάρχοις εἰς ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ λαμπάδα μῆς δύο». Οἱ γυμνασίαρχοι ἐπρομήθευον τὴν λαμπάδα, ἥτις ἦτο λυχνοῦχος ἔχων κάτωθι τοῦ τόρμου εἶδος ἀσπίδος εἰς προφύλαξιν τῆς φλογὸς τῆς λαμπάδος, ὡς φαίνεται ἐπὶ νομίσματος Ἀμφιπολιτῶν παρὰ Mionnette.

Στίχ. 6. ΛΕΩΝΙΔΕΙΑ. Ὁ ἀναθέμενος τὴν στοὰν καὶ τὰ ἐν τῇ στοᾷ οἰκήματα Λεωνίδης Πρωτεύου ἐντέλλεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, ὅπως ὁ τελούμενος κατ' ἔτος γυμνικὸς ἀγὼν ἐν Φαρσάλῳ καλῆται τὰ Λεωνίδεια εἰς τιμὴν αὐτοῦ. Τὸν δὲ ἀγῶνα νὰ τελῶσιν οἱ γυμνασίαρχοι (τὸν

δὲ ἀγῶνα ποιείτωσαν οἱ γυμνασίαρχοι στίχ. 6) κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ μηνὸς Διπίου.

Στίχ. 7. ΔΙΨΙΟΥ. Ὁ μὴν Δίπιος τὸ πρῶτον ἤδη γίνεται γνωστὸς ἐκ τῶν Θεσσαλικῶν ἐπιγραφῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο τοπικὸς μὴν τῶν Φαρσαλίων καὶ τῶν πέριξ πολιχνῶν καὶ κωμῶν.

Στίχ. 7-8. Διατάσσεται, ὅπως τὰ περισσεύοντα χρήματα μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς λαμπάδος λαμβάνῃ ἡ πόλις τῶν Φαρσαλίων καὶ ἐπισκευάζῃ τὴν στοὰν «κατ' ἐναντίον, ὧν ἂν προσδέχεται».

Τοιαύτη ἡ σπουδαία αὕτη ἐπιγραφή τῆς Φαρσάλου, ἐξ ἧς μανθάνομεν τοὺς τελουμένους γυμνικοὺς ἀγῶνας, τὰ Λεωνίδεια, τὰς διατάξεις περὶ τῆς στοᾶς καὶ τοῦ ἀγῶνος μετὰ λαμπαδηφορίας κατὰ τὸν μῆνα Δίπιον καὶ τὴν κατ' ἔτος ἐπισκευὴν τῆς στοᾶς ἐκ τῶν περισσευόντων χρημάτων, ὅσων ἤθελεν ἔχει ἀνάγκην ἐπισκευῶν.

Δέον ὅμως τὸ Σὸν Ὑπουργεῖον Παιδείας νὰ προβῇ ταχέως εἰς τὴν ἀπαλλοτριώσιν τοῦ πρὸ τῆς οἰκίας Μιχ. Γαλάνη ἐν Φαρσάλου οἰκοπέδου, ἔνθα ἀνεκαλύφθησαν τὰ εἰρηπία τῆς στοᾶς, πρὶν κτισθῶσι νέαι οἰκοδομαί, ἵνα ἐνεργηθῶσιν ἀνασκαφαὶ ἐν καιρῷ.

Γ. ΤΡΙΚΚΗΣ

2. *Τρίκκαλα*.—Κατὰ τὸ 1934 ὁ κ. Ἀθ. Μπόμπορας, δικηγόρος ἐν Τρικκάλου, ἀνεῦρε τυχαίως ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ναοῦ τοῦ Προφήτου Ἡλίας τῶν Τρικκάλων βάθρον μικρὸν λευκοῦ μαρμάρου ἀποκεκρουμένου λοξῶς ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἄνω ἔφερε γεῖσον ἀποξεσθὲν ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν, οἱ ὅποιοι ἐλάξευσαν τὴν ἀριστερὰν καὶ ἄνω πλευρὰν τοῦ πάχους, ἀφέντες γεῖσον 0,05 πλάτους καὶ ἐλάξευσαν ἐγκαράκτους ἰσοσκελεῖς σταυροὺς (ὑψ. σφζόμ. 0,25, πλ. σφζόμ. 0,24). Ὅπισθεν εἶναι ἐπίσης ἀποκεκρουμένον (πάχ. σφζόμ. 0,20). Ἐπὶ τῆς προσθίας ὀψεως φέρει ἐπιγραφὴν (ὑψ. γραμμ. 0,005).

Ὅψις Α'.

Μεταγραφὴ

ΠΟΠΛΙΟΣΣΕΞΣΤΙΛΙΟ	Πόπλιος Σεξσίλιο[ς — — — στρα-]
ΤΗΓΟΣΡΩΜΑΙΩΝΚΟ	τηγὸς Ρωμαίων, ΚΟ[— — — — — τοῖς ταγοῖς]
ΚΑΙΤΗΒΟΥΛΗΧΑΙΡΓ	καὶ τῇ βουλῇ χαίρ[ειν — — — — — πρᾶ-]
ΓΜΑΤΟΣΚΑΛΩΣΓ	γματος καλῶς γ[ινώσκω; — — — — — — —]
5 ΥΜΙΝΕΓΩΣΥΓ'	5 ὑμῖν ἐγὼ σὺγ — — — — — — — — —]
ΤΕΤΡΙΚΚΑΙΟ	τε Τρικκαίων; ἡ - οἰς;
ΠΡΟΠΙΜΕΡΑ	πρὸ ἡμέρ[αν; ἡ - ὧν; — — — — — — —]
ΕΓΚΟΜΕ	ἐγ κομ[ε — — — — — — — — —]
ΜΑΡΑΚ	μαρακ — — — — — — — — — Σεξσί-]
10 ΛΙΟΣ	10 λιος — — — — — — — — — — —]
Τ	τ — — — — — — — — — — —]

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὁ εὐρέτης κ. Ἀθ. Μπόμπορας ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ ἐν Τρικκάλου ἐκδιδομένῃ ἐφημερίδι «Ἀναγέννησις» τῆς 5 Ἀπριλίου 1934, ἐκόμισε δὲ αὐτὴν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Γυμνασίου Τρικκάλων, ἔνθα ἤδη εὐρίσκεται. Βραδύτερον ἐδημοσίευσεν

αὐτὴν ἐκ δευτέρου ὁ Γυμνασιάρχης Τρικκάλων κ. Γ. Μπομπὸς ἐν τῇ αὐτῇ ἐφημερίδι «Ἀναγέννησις» τῆς 17 Ἀπριλίου 1934 διὰ μακρῶν ἀναπτύξας αὐτήν.

Ὅμοίᾳς ἐπιγραφάς, περιεχούσας ἐπιστολὰς Ρωμαίων στρατηγῶν ἢ βασιλέων τῆς Μακεδονίας ἔχομεν γνωστὰς ἐξ ἐπιγραφῆς τῆς Λαρίσης (IG, IX², 517) ἐνθα ἀναγράφονται δύο ἐπιστολαὶ Φιλίππου τοῦ Ε' τῶν ἐτῶν 219 καὶ 214 π.Χ. Ἐπίσης τῶν Χυρετιῶν (IG IX², 338), ἐν ᾗ ἀναγράφεται ἐπιστολὴ τοῦ Τίτου Κοϊγκτίου Φλαμινίνου, ἄλλη πρὸς τοὺς Χυρετιεῖς Ναρθακίου (IG IX² 89^s), ἐν ᾗ ἀναφέρεται ὁ Γάϊος Ὅστιλιος, Αὔλου υἱὸς Μαγκῖνος στρατηγὸς Ρωμαίων κλπ.

Δ'. ΦΘΙΩΤΙΔΩΝ ΘΗΒΩΝ

3. *Μικροθῆβαι*. — (Ἄκκετσι). Στήλη ἐπιτύμβιος λευκοῦ μαρμάρου μετ' ἐλαφρῶς προέχοντος γείσου, κομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ φύλακος εἰς τὸ Μουσεῖον Ἀλμυροῦ, ὕψ. 0,73, πλ. 0,29, πάχ. 0,07. Δεξιὰ εἶναι ὀλίγον ἀποκεκρουμένη.

ΑΓΕΣΑ	Ἀγεσά-
ΡΕΤΟΣ	ρετος.

Ε'. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

4. *Μπουρπουλήθρα*. — Ἡμίσειαν ὥραν δυτικῶς τοῦ Βόλου καὶ ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ λόφου, ἐφ' οὗ ἡ ἀκρόπολις τῆς Δημητριάδος. Ἐχομίσθη ὑπὸ τοῦ φύλακος στήλη λευκοῦ μαρμάρου ἐπιτύμβιος ἐντελής μετ' ἀετώματος καὶ ἀκρωτηρίων, ὕψ. 0,85, πλ. 0,30, πάχ. 0,07. ὕψ. γραμμ. 0,02):

ΙΛΑΡΑ	Ἰλάρα
ΧΑΙΡΕ	Χαῖρε.

Ἐν Βόλῳ τῇ 7ῇ Ὀκτωβρίου 1935.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ